శ్రీ రమణ జ్యోతి

ఫిబ్రవరి 2023

ఈ సంచికలో ...

Sri Ramana Jyothi

February 2023

IN THIS ISSUE ...

1.	**డా॥ కే.యస్. గారి 103వ ప్రవచనం**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	**శ్రీదేవీ కాలోత్తర జ్ఞానాచార విభాగము**	తాడిమేటి సత్యనారాయణ	8
3.	**శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు (శ్రీ దేవరాజ ముదలియార్)**	జి. శ్రీహరిరావు	19
4.	**శ్రీ భగవాన్ రమణ మహర్షి భక్తాగ్రేసరులు**	మల్లాది ఫణిమాల	25
5.	Becoming Fearless	Dr K Subrahmanian	30
6.	Ashtavakra Gita - 9	V Krithivasan	36
7.	Dispassion Through Discrimination	G Ramana Rao	42
8.	Ramana Yoga Sutras	Sri Krishna Bhikshu	47

Events in Sri Ramana Kendram in February 2023

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 4th - Punarvasu Satsang - 6.30 - 7.30 p.m.
3. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.

(పాఠకులు దయచేసి తమ ఫోన్ నంబరు,e- మెయిల్ అడ్రెస్, శ్రీ రమణకేంద్రం ఆఫీసుకు వెంటనే ఫోన్ చేయగలరు)

(Readers are requested to kindly intimate the Sri Ramana Kendram Office, their Phone Number and e-mail address)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్

(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

ఏమీ ఆశించని మహానుభావులు

డా॥ కే.యస్. గారి 103వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా. వి. రామదాస్ మూర్తి

జరిగే ప్రతీదీ భగవదేచ్ఛ. ఆ విశ్వ ప్రభువు ఏమేమి చేయ గలడన్నది మనం వర్ణించలేము. మనం ఐశ్వర్యాన్ని కోరుకుంటాం. అసలు ఐశ్వర్యమంటే ఏమిటి? అసాధారణమైన ఆనందాన్నిచ్చేది ఐశ్వర్యం. మరి ఆనందం? దేవుని స్మరించి ఆయన కరుణిస్తే అప్పుడు ఆ అసాధారణమైన ఆనందం కలుగుతుంది. కాని మనం సుఖ, సంతోషాలను లౌకిక సంపదలు ఇస్తాయని భావిస్తాం. వాటిని గురించి ఆలోచిస్తూ అవే అన్నీ అని అనుకుంటాం. తనలో ఒకడిగా భగవంతుడు చేసుకున్నాడన్న స్థితిని ధృఢపరిచే స్థితియే యథార్థమైన ఐశ్వర్యం.

క్రమేపి మార్పు

వెంకట్రామన్‌గా తన తండ్రిని వెదకుతూ తిరువణ్ణామలై వచ్చి మొదట బ్రాహ్మణ స్వామిగా గుర్తింపబడి, రమణులై ఆఖరుకు అరుణాచలంలో ఐక్యమయ్యారు. రమణునికీ, అరుణా చలానికీ బేధం లేదు. యాభై ఏళ్ళ పాటు ఒక నిమిషం పాటు కూడ ఎక్కడికీ కదలక అక్కడే వుండిపోయారు. కాని ప్రపంచ వ్యాప్తంగా జనాన్ని తమ వైపుకు ఆకర్షించుకున్నారు. ఆయన తొలి దశల్లో పాటించినది కేవలం మాట్లాడకుండ వున్న మౌనస్వామి - శబ్ద మౌనం కాదు, మానసిక మౌనం. శుద్ధ చైతన్యంగా వుండి భగవాన్‌గా మారిపోయారు.

గొప్ప సాధువును కలిసినప్పుడు మనసు ప్రశాంతతో నిండి పోతుంది. ప్రసిద్ధ ఆచార్యుల దర్శనం చేసుకున్నప్పుడు, శ్రీకృష్ణుడు శ్రీరాముని వంటి దేవుళ్ళను గురించిన ధ్యాస వుంచినప్పుడు మనసు నిశ్చలమౌతుంది, కొంతకాలం పాటు శాంతిని అనుభవించడం జరుగుతుంది. అదే ఒక మతి స్థిమితంలేని వ్యక్తిని గురించి ఆలోచించినప్పుడు మనసు కలత చెందుతుంది. ప్రస్తుత కాలంలో వార్తా పత్రికలు ప్రధానంగా హింస, హత్యలు, మానభంగాల వంటి అసాంఘిక సంఘటనలను ప్రచురిస్తున్నందున వాటిని చదివిన తరువాత మనసు అశాంతికర భావాలతో నిండిపోతుంది. రోజంతా ఆ అవాంఛిత ప్రభావం వెంటాడుతుంది.

సమస్యల పరిష్కారం

అందుకే ఉదయాన్నే మేలుకొన్న తరువాత దేవుడిని తలచు కొని ధ్యానం చేయాలని పెద్దలు చెబుతారు. ఏదో రెండు గంటలు, మూడు గంటలని కాదు ఒక పది నిమిషాల పాటైనా సరే అలా ధ్యానిస్తే రోజు మొత్తం సవ్యంగా శాంతంగా వుండడానికి వీలవుతుంది. అదే విధంగా మనసు నుంచి ఏకాగ్రతతో పూజలో గడిపినప్పటికి రోజంతా ప్రశాంతత ఏర్పడుతుంది. ఇది మనకి అనుభవపూర్వకంగా తెలుసు. సమయం లేదని, లేదా మరేదో సాకులతో అలాంటి కార్యక్రమాలను దాటవేస్తుంటాము. పది నిముషాల సేపైనా సరే తీవ్రమైన ధ్యానంలో గడిపితే, రోజులో అరగంట సేపు చేయాల్సి వచ్చే పనిని సులువుగా పది నిమిషాలలో ముగించేయగలం. ఎందుకంటే కలిగే ప్రశాంతత రోజువారీ

సమస్యలను అద్భుతంగా ఎదుర్కొనే శక్తినిస్తుంది. ఇది అనుభవానికి సంబంధించినది గాని వాదించదగిన వివాదాంశం కాదు.

మనకు శాంతిని ప్రసాదించేవారు - వేదాంత వాక్యేషు సదారమంతః । భిక్షాన్నమాత్రేను తుష్టిమంతః వారు శాంతిలో రమిస్తూ, భిక్షా మాత్రంతో సంతుష్టి చెందుతుంటారు. విశోక వంతః కరణైక వంతః - ఏ విధమైన శోక, దుఃఖాలను అనుభవించక, ఎవరి నుండి ఏమీ ఆశించకుండ ప్రశాంతంగా వుంటారు. ఆదిశంకరులు అంటారు, ఉపనిషత్తులూ అవే చెబుతాయి. ఆత్మారామో మహాభాగో - తమలోపలె బ్రహ్మాండమైన శాంతిని పొందుతూ బాహ్యం నుండి ఏదీ వాంఛించరు. మన విషయానికి వస్తే, అప్పుడప్పుడు లభించే శాంతి అలాగే ఎడతెగకుండా వుంటే, వున్న దానితో తృప్తి చెందడానికి వీలు అవుతుంది. కాని గమ్మత్తు ఏమిటంటే మనం ఈ విషయాన్ని నమ్మము.

ఇతరులు ఏదైనా ఇవ్వడానికి సిద్ధంగా వున్నప్పటికీ అసలైన సాధువులు, జ్ఞానులూ, బయటి నుండి ఏమీ స్వీకరించరు. కాని నేను మిమ్మల్ని ఏదైనా కావాలని అడిగితే, ఒకటికి, రెండుసార్లు ఇస్తారేమోగాని, ఆ తరువాత నుండి మనల్ని తప్పించుకుని తిరుగుతారు. మరొకవైపు ఏమీ వాంఛించని వాళ్ళను ఏమీ కావాలని మరీ మరీ అడిగి ఇస్తారు. కాని సాధువులకు కావల్సింది ఏముంటుంది, చాలా కొంచెం మాత్రమే భుజిస్తారు. ఇతరులు ఏ ఫలమో ఇచ్చినప్పటికీ, దానిని తిరిగి ఇతరులకు ఇచ్చేస్తారు.

భగవాన్ తమకు తరువాతి పూటకు ఏమి, ఎలాగు అని ఆలోచించి ఎరుగరు. ఏదైనా మిగిలితే, అప్పుడే ఇతరులకు పంచమనేవారు. ఆశ్రమం స్థాపన వరకూ మహర్షి జీవితం అలాగ గడిచింది.

త్యాగానికి మారు పేరు

కొన్ని ఏళ్ళ పాటు భగవాన్‌కు తలగడ వుండేది కాదు. అసలు మొదట తువ్వాలు కూడా లేదు. స్నానం చేసిన తరువాత, శరీరం తడి ఆరే వరకూ అలాగే నిల్చుండి పోయేవారు. త్యాగమంటే అది. ఎవరైనా తువ్వాలు ఇచ్చేవారు. కాని దాని అవసరం ఏమిటి అని అనేవారు. కొలను గట్టు మీద ఎండలో నిలబడి శరీరాన్ని ఎండనిచ్చే వారు. అది త్యాగం, అది వైరాగ్యం. మనం కూడ వైరాగ్యాన్ని కోరు కోవచ్చు, అందరికీ నచ్చవచ్చు. కాని అన్నీ యిచ్చి వేయడం ఆచరణ యోగ్యమా అని అనుమానం వస్తుంది. మనకు అవసరమైనవే కాకుండా అవసరాలకు మించి భగవంతుడు మనకు ప్రసాదిస్తాడు. ఎక్కువ వుంచుకోరన్న అభిప్రాయంతో, మహర్షి అలాగే ఆచరించే వారు. తమ జీవితం మొత్తం అలాంటి త్యాగాలతో సాగింది. సాధారణ వ్యక్తులం అన్నీ ఇచ్చేసి ఆస్తిని వదిలివేయవచ్చునేమో, జీవనసరళిని మార్చుకొనగలవేమెూ గాని అహంకారాన్ని వదలుకొనడం విపరీతమైన కష్టం, అసాధ్యమనిపిస్తుంది. అసలు అహంకార, మమకారాలను పూర్తిగా లేకుండ చేసుకొనడమే నిజమైన త్యాగం. జ్ఞాని అలాగ అహంకారాన్ని త్యజిస్తాడు.

అంతరంగంలో నుండి ఆనందభూతి

ప్రజహాతి యదా కామాన్ సర్వాన్ పార్థ మనోగతాన్ । ఆత్మన్యేవాత్మనా తుష్టః స్థిప్రజ్ఞస్తదోచ్యతే । అని భగవద్గీతలో అంటాడు. మొత్తంగా అన్ని కోరికలను మోక్షం కావాలన్న కాంక్షతో సహా పరిపూర్ణంగా త్యాగం చేసిన వ్యక్తి స్థితప్రజ్ఞుడని పిలువబడ డానికి అర్హుడు. అలాంటి వ్యక్తి ఆనందాన్ని ఎలాగ పొందగలడు? అహంకారంతో సహా అన్నీ వదులుకొన్న పరిస్థితిలో, అక్కడ కోరుకునేందుకు మరెవరూ వుండరు. వ్యక్తిత్వ భావన అన్నదే నశిస్తుంది. దేని వల్ల ప్రభావితం అయ్యే ప్రసక్తి లేదు. అందుకే బాహ్యం నుండి కాకుండ అంతరంగంలో నుండి ఆనందానుభూతి చెందడం జరుగుతుంది.

రక్షింపు మనుచు వచ్చిన
పక్షులకును మోక్షమిచ్చి పాలించితివా
యక్షీణ కరుణ నన్ను
రక్షింపవె శాంతి నొసగి రమణా, రమణా.

హృదయ కమలదళంబుల జెదరకుండ
నక్షర స్వరూపుండవై యలరు నిన్ను
గర్మవాసన మసకగా గాంచలేక
హస్త లిఖితాక్షరముగోర నగునె రమణ.

-- సూరి నాగమ్మ గారు

శ్రీ దేవీ కాలోత్తర జ్ఞానాచారవిచార విభాగము

(గత సంచిక తరువాయి) తాడిమేటి సత్యనారాయణ

42వ పద్య తాత్పర్యము

ఆ పరావస్తువగు శూన్యవస్తువును, ఎవరు ధ్యానించి, ఆ ధ్యానాభ్యాసముచే తన్మయముగా అందే లయమగుచున్నారో, అటువంటివారు తప్పక జనన మరణ రహితము మహోన్నత స్థానమైన ముక్తిస్థితిని, పొందియే తీరుదురని గ్రహింపుము.

వ్యాఖ్య

శూన్యమనునది సద్వస్తువగు పరావస్తువు. ఉన్నటువంటిది, ప్రకాశించే నట్టిది, జ్ఞానమైనట్టిదగు వస్తువును శూన్యమని చెప్పుట లోని భావము ఏమనగా : తాను మాత్రము "ఉన్నాను" అను స్ఫురణగా ప్రజ్ఞామాత్రముగ, స్వయంప్రకాశమై, తనను తాను తెలిసి కొనునదై, అనన్యమైన శూన్యముగా యుండుటచే, ఆ పరావస్తువే శూన్యమని చెప్పబడుచున్నది. అయితే అది జడమైన శూన్యము గాదు.

ఈ శూన్యమునుండే అసత్యరూపమగు అఖిల చరాచర ప్రపంచమూ, మాయ యొక్క సంకల్పముచే గోచరించి మాయమగుచున్నది. గోచరించు సకల రూపములకునూ కారణమైన బ్రహ్మమును నిరాకారమని చెప్పినట్లు, అఖిల భువనములను ప్రకాశింపచేయు, జ్యోతిర్మయమైన బ్రహ్మస్వరూపము శూన్యమనబడుచున్నది. ఈ శూన్యమును ధ్యానించుటచే, ధ్యానించువాని వాసనలు కొంచము కొంచము

కరిగి శూన్యమగుచున్నవి. అప్పుడు అతడు శూన్య ధ్యానమయుడు అగుచున్నాడు. అట్లుండుటచే అతని వాసనాబీజములు నశించు చున్నవి. జన్మహేతువులైన కర్మ బీజములు నశించుటయే, జనన మరణములనెడు ద్వంద్వములు అతనిని వీడిపోవుచున్నవి. ధ్యానము ధ్యేయము ఒకటియై యుండుటయే శూన్యము. పిదప మిగిలి యుండెడిది అనంతమైన మహానంద ముక్తిపదమే. ఆ ముక్తి స్థితిని సాధకుడు తప్పక పొంది తీరునని చెప్పుటలో, అతడే ముక్తి స్వరూపుడుగా నిలచి యుండునని భావము. అదియే వేదములలో చెప్పబడు బ్రహ్మభూయము (బ్రహ్మత్వము) అను స్థితి. ఈ బ్రహ్మత్వము యొక్క లక్షణమును గూర్చి శ్రీ మురుగనార్ తమ ''గురు వాచక కోవై'' గ్రంథములోని 1005వ పద్యములో ఇట్లు వివరించిరి:

'''ఏ స్థితిలో చూచుటకు ఏ ఒక విషయమును వుండుటలేదో, ఏ స్థితిలో వినుటకు ఏ ఒక విషయమును వుండుటలేదో, ఏ స్థితిలో తెలిసికొనుటకు ఒక విషయమును వుండుట లేదో ఆ జ్ఞాన స్థితియే (సహజత్వము) బ్రహ్మత్వమని తెలిసికొనుము''.

43వ పద్య తాత్పర్యము

ముక్తి పదమును పొందగోరి, ముముక్షువులు ఈశ్వరాది దేవతలను స్తుతించి కొలుచుటయును, అంబిక, దేవి మొదలైన వారిని పూజించి అర్చించుటయు, ఆ విధముగనే వేర్వేరుగా చెప్పబడు పాపమూ, (యజ్ఞ యాగాదుల వల్ల కలుగు) పుణ్యమూ, వాటిని చేయుటచే కలుగు ఫలములనూ, ఈ ఫలము లుండుటకు ఆశ్రయములూ, ఆశ్రయముగా నున్న విషయములున్నూ, విషయ

జ్ఞానమూ మొదలగు ఇవన్నియూ అతి పెద్ద సంసార బంధమగును.

వ్యాఖ్య

దేవతా మూర్తులను పూజించుటచే పుణ్యమూ, ప్రాణులను హింసించుటచే పాపములు కలుగుచున్నవి. పాపముచే దుఃఖము పుణ్యముచే సుఖము లభించు చున్నవి. ఇవి రెండును వేర్వేరైన, సమ్మతింపబడిన ఫలములు. ఈ పాప పుణ్యములు, ఫలితము లిచ్చు సమయము వచ్చు వరకు, వీటి ఆశ్రయము, ఇటువంటి అనేక విషయములకు, విషయజ్ఞానములకూ ఆశ్రయముగా నున్నవి. వీటిని గురించి ఆలోచించుటయే పెద్ద బంధము. ఆలోచించకుండ యుండుటయే దీని నుండి విడిపడుటకు (విముక్తి నొందుటకు) మార్గము.

కర్మములు చేసినచో కర్మఫలములు పొందబడుచున్నవి. కర్మములను బట్టి తగినట్లుగా ఫలములు కలుగుచున్నవి. కర్మఫలములు, అనుభవించువాని ఆశలకు తగినట్లు లేనిచో నిరాశచే, ద్వేషముచే దుష్కర్మలను చేయుటకు ఉపక్రమించు చున్నాడు. అందువల్ల కలిగిన దుఃఖము వద్దన్ననూ తప్పక వచ్చి అతనిని కష్టపెట్టుచున్నది.

ఇట్లు వీటిని అనేక విధములుగా నియంత్రించుట చేతనే దానిని ''మహా సంసార బంధ'' మంటారు. దీని నుండి తప్పించు కొనుటకుగాను ఒకే మార్గము, కర్మచేయువానిని పట్టి నాశము చేయుటచే కాకుండా కర్మ బంధముల నుండి విడపడుటయే యగును. సంసారమనునది వేరే లేదు. పైన చెప్పిన అన్ని బంధములూ కలసి సంసారమగును. బంధములు ఎక్కువగుతున్న కొద్దీ అది మహా సంసారమని పేరొందుచున్నది.

దేవుళ్ళు దేవీ స్వరూపులు అనగా, పూజింపదగు అర్చావతార మూర్తులగు ఈశ్వరాది దేవతలు.

పాపమో పుణ్యమో వెంటనే ఫలమునిచ్చుట లేదు. పరిపక్వ కాలము వచ్చిన తర్వాతనే అవి ఫలించుచున్నవి. అంతవరకు ఆ పాప పుణ్యములు దేని నాశ్రయించి ఫలితము నిచ్చు కాలము వచ్చు వరకు వేచి యుంటున్నవో, పండుచున్నవో, అదియే ఆశ్రయము అని చెప్పబడుచున్నది. సంసార మనునదే బంధములనెడి మాయ అగును.

44వ పద్య తాత్పర్యము

ఆశ్రయములుగా నున్నవన్నియూ, ద్వంద్వములని చెప్పబడు చున్నవి. ఆ ద్వంద్వములను వదలినచో పరావస్తువు అయిన తానే గోచరించును. అట్లు ఆ ద్వంద్వములను వదలిన మహాయోగి బంధములు లేని జీవన్ముక్తుడగుచున్నాడు. దేహమును వీడునపుడు, ఆ రోజు అతను విదేహ ముక్తుడు అనబడుచున్నాడు.

వ్యాఖ్య

ద్వంద్వమంటేనే బంధము. ప్రపంచములో ఆశ్రయములుగా వున్నవన్నియూ ద్వంద్వములే. సుఖము నాశ్రయించునపుడు సుఖము మాత్రమే వచ్చుటలేదు. దానితోపాటు దుఃఖము కూడా వచ్చి వేధించుచున్నది. ఒక దానిని ఇష్టముతో కాంక్షించు నపుడు, దానికి విరుద్ధమైన దానిని (అడ్డముగా నున్న దానిని) ద్వేషించి త్రోసివేయుచున్నాము. ఒక వస్తువు కావలెనని తీవ్రముగ వెదకుచున్నాము. అదే సమయం ఇంకొక దానిని వద్దని త్రోసివేయు చున్నాము. ప్రేమించినవారితో వుండిన సంతోషము, వారి నుంచి వేరుపడినచో దుఃఖము చెందుతున్నాము. ఇవన్నియు కవలలు

అనబడు ద్వంద్వములు. ఇవి ఒకటి నొదలి మరొకటి యుండలేవు. ఇందు అనుకూలమైన దానిని వుంచుకొని ప్రతికూలమైన దానిని పోగొట్టలేము. ఈ ఆశ్రయములైన ద్వంద్వములవల్ల దుఃఖమే గాని శాశ్వతమైన సుఖము లేదు. ఈ ద్వంద్వములను వదలినగాని శాశ్వత సుఖము లేదు. సత్యవస్తువూ గోచరించదు. సత్యవస్తువు గోచరించిననే బంధరహితమైన జీవన్ముక్తి స్థితి సిద్ధించును. అట్లు సిద్ధించిననే శాశ్వత పరమానంద సుఖ స్వరూపమునందు ఉండగలము.

అందుచే ముక్తి నొందుటకు ఆశించు యోగి ద్వంద్వములను వదలిన యెడల, సద్వస్తువు గోచరించును. ఆ యోగి బంధరహిత జీవన్ముక్తుడగును. శరీరముతో తిరుగుచున్నంత వరకు అతను జీవన్ముక్తుడని పిలువబడుచున్నాడు. శరీరమును వదలు సమయమున విదేహముక్తుండుని చెప్పబడుచున్నాడు. ఎప్పుడూ మారని ద్వంద్వరహిత స్థితియే ముక్త స్థితియగును. శరీరముతో జీవించియున్నప్పుడే, ఎవడు శరీరము లేనివానిగ తనను భావించు చున్నాడో అతడే జీవన్ముక్తుడు. కనుక ముముక్షువు చేయవలసినది, పొందదగిన దేమనగా, తన యథార్థ స్వరూపమును కనబడకుండా చేసి, అహముగా రూపునొందిన అహంకారమును నాశమొనర్చి, తనను తానుగా తెలిసికొనుటయే, అదియే జీవన్ముక్తి. అన్నిటికంటె ఉన్నతమైన పరమ పదము.

45వ పద్య తాత్పర్యము

బుద్ధిమంతులైన వివేకులు, ఈ శరీరమును ద్వేషముతో నశింపచేయవలెనని భావించుట తగదు. అది వారు చేయవలసినది కాదు. ప్రపంచమున ఈ శరీరమును పుట్టించిన ప్రారబ్ధకర్మ తీరిన

వెంటనే, ఈ దేహము దానంతట అదే తీరిపోవును, పడిపోవునని గ్రహింపుము.

వ్యాఖ్య

ప్రారబ్ధముల చేతనే ఈ శరీరము కలుగుచున్నది. అట్లు వచ్చిన శరీరము ప్రారబ్ధకర్మలు తీరనంతవరకు పోదు. కర్మలు తీరిన వెంటనే ఎంత వేడుకొన్ననూ, ఉండదు. ఇది ఈశ్వర నియతి. ప్రతి జీవుడు తన ప్రారబ్ధమును తానే అనుభవించు చున్నాడు. ఈశ్వరుడు దానికి సాక్షిగా హృదయములో గోచరించుచున్నాడు. జీవితము ప్రారబ్ధానుసారము నడచునని తెలిసికొన్న వివేకులు, దేని కొరకును కలవరము చెందరు. ఏలయనగా ఇష్టమున్నను లేకపోయినను, ఎవరికైనను ప్రారబ్ధానుసారము అవి వచ్చి, తప్పకుండా ప్రారబ్ధములను బలవంతముగా అనుభవింపజేయును. కనుక వివేకి విరాగముచేత దేహమును వదలుటకు ప్రయత్నము చేయకూడదు. ప్రారబ్ధము తీరినంతనే దేహము తానే పోవును అని తెలుపుతున్నారు.

శరీరమును ప్రారబ్ధకర్మలు పోషించుచున్నవి. అవి తీరునంత వరకు అదియే దేహమును సంరక్షించి కాపాడుచున్నది. కర్మలు తీరిన వెంటనే ఎవరి అనుమతి కొరకు ఎదురుచూడక తానే నశించుచున్నది. ఇదే కర్మరహస్యము.

46వ పద్య తాత్పర్యము

హృదయకమలమున "నేను" అను స్ఫురణతో కూడిన, ఏ చిత్స్వరూపము ప్రకాశించుచున్నదో, ఆ వస్తువు నిర్మలముగను నిశ్చలముగనున్న దగును. అటువంటి స్వరూపమునందే పుట్టి

అణగుచున్న, అహంకారమును నిర్మూలించుటచే, ఆ చిత్స్వరూపమే ముక్తి సుఖమును యివ్వగలదని నిశ్చయించి ధైర్యముతో నుండుము.

వ్యాఖ్య

కాన్పించుట అదృశ్యమగుటయు లేక, ఎల్లప్పుడు చిదాకాశ హృదయములో, "నేను నేను" అను స్ఫురణతో ఆత్మ స్వరూపము ప్రకాశించుచున్నది. సత్తను ఉన్న వస్తువే, తనను తెలిసికొను చిత్తన బడు ప్రజ్ఞయగును. ఆ వస్తువే నిర్మలముగా నిశ్చలముగానూ సదా శాంతి స్వరూపమైయున్నది. ఈ శాంతియే సుఖ స్వరూపము. ఈ మూడును (సత్, చిత్, ఆనందము) ఒకే వస్తువగు సచ్చిదానంద స్వరూపము యొక్క లక్షణము.

ఇటువంటి వస్తువునందు అసత్య దృశ్యముగా పుట్టు దేహాభిమానమును అహంకారమును నిర్మూలించిన, మిగులునది "అహమ"ను సద్వస్తువే. అహంకారమను పదమునందు గల 'కార' మనెడు ఆకారమును నిర్మూలించినచో వున్నది "అహమే".

మనస్సు యొక్క ఉపాధులను తీసివేసిన తాను ఆ స్వరూపమే అగుచున్నది. అదియే ముక్తి సుఖమును ఇవ్వగలదని తెలుపు చున్నారు. ముక్తి వేరు సుఖము వేరు కాదు. ముక్తియే సుఖ స్వరూపము. సుఖస్వరూపముగా నుండుటయే ముక్తి. ఇది దృఢమైనది చివరిదని నిశ్చయముతో నుండుము.

47వ పద్య తాత్పర్యము

ఎటువంటి ఉపాధులను చేరక, ఉన్నటువంటి చిత్స్వరూపము ఏదొకటి గలదో, ఆ పరావస్తువే నేనని ఎల్లప్పుడు నిరంతరం

ఆదరముతో ఆనందముతో ధ్యానించి, నీలోగల అన్ని విషయ బంధములను నీవు నాశము చేయుము.

వ్యాఖ్య

అసత్య రూపమగు ఈ ప్రపంచములో గల వస్తువులన్నిట యందు చేరి యున్ననూ, వాటి చిహ్నములైన నామ రూపములు. కనబడుట అదృశ్యమగుట అను గుణములతో చేరక, ఉపాధికి అతీతముగా నున్నదే ఆత్మవస్తువు. ఆ చిత్స్వరూపమునే, ఆ శివమే నేనని ఎప్పుడూ ఉత్సాహముతో ఆదరముతో ధ్యానించ వలయును. సద్వస్తువును అన్వేషించుటకు ప్రీతియు, తెలిసికొనవలెననెడు కోరిక యుండవలెను. అవి మిక్కిలి అవశ్యమైనవి. దైవమును ప్రీతితో ధ్యానించిననే అతనిని పొందగలము. ఎంతమంది భక్తులు దేవుని ప్రీతితో కొలిచి హృదయము ద్రవింప భక్తి పరవశములో మునగ లేదు? పాషాణమైన మనస్సు కరగుటకు హృదయము ద్రవించి మృదుత్వము నొందవలెను. ధైర్యసాహసములతో హృదయము గట్టి పడుతున్నది. మృదు స్వభావములచే మనస్సు మెత్తనగు చున్నది. ఇట్లు ప్రీతితో నిరంతరం ధ్యానము చేయుటవల్ల, ఇతనిలో నున్న ఎటువంటి ఆలంబములు మిగలక పూర్తిగ నశించి పోవును. కారణమేమనగా ఇతడే వాటిని ఆలంబము చేసికొనెను గాని ఆలంబములు వాటంతట అవే వచ్చి ఇతనిని ఆవరించలేవు. అవి జడమైనవి. జీవుడు అసత్యమైనప్పటికి చైతన్యాంశముతో కూడిన వాడు కాబట్టి అతను పట్టుకొనగలుగుచున్నాడు.

జీవుడు తనపట్టు నంతయు ఆ పరశివత్వమును పట్టుకొనుటలో నిరంతరమున్నచో, అతనిలో నున్న పట్టులన్నియూ

సడలి వదలిపోవుచున్నవి. ఆలంబములను వదులుకోవలెనన్న నిరాలంబమైనవానిని సదా ధ్యానించుటయే ఉత్తమమైన మార్గము.

48వ పద్య తాత్పర్యము

మనము వసించు దేశము గురించి, జన్మించిన జాతి గురించి, వాటికి సంబంధించినవియూ, దోషము లేనిదని భావింపబడు కులమూ, ఆ కులమునకు చెందిన సద్వర్తనలు, వాటికి చెందిన భావనలన్నిటినీ నిర్మూలించి, నేనను అహముదయించు స్వస్థితిని గురించిన భావమునే పట్టుకొని విడవక అభ్యసించుము..

వ్యాఖ్య

దేశము, జాతి, కులాచారమూ, వర్ణాశ్రమములు దానిని సంబంధించిన విధి నిషేధములూ, అనుష్ఠాన ఆరాధనలైన ఇవి యన్నియూ, ముక్తి నిచ్ఛగించు ముముక్షువునకు, భావనలే గాక, పెద్ద అడ్డంకులుగా (నిరోధకములుగా) నున్నవి. అందుచేతనే వీటిని పూర్తిగా త్రోసివేయుమని చెప్పుచున్నారు.

ముముక్షువు మనస్సున ఎటువంటి మనోభావములు లేక, అహము పుట్టిన స్థానమైన స్వస్థితినే అనుసరించి యుంచవలెను. ఈ ఒక్క భావననే పట్టుకొని అభ్యాసము చేస్తూ వచ్చిన, భావనా బలముచే ఆ స్వస్థితి లభ్యమగును. పైన చెప్పిన కట్టుబాట్లన్నిటినీ పూర్తిగ వదలిన మనస్సును అంతర్ముఖము చేసిన, అది తత్తరపాటు చెంది ఇహపరములు లేక తల్లడిల్లును. అట్లు చెడిపోకుండగా స్వస్థితి గురించిన భావమునే పట్టుకొని అభ్యసింపుమని ఉపదేశించుచున్నారు.

49వ పద్య తాత్పర్యము

నేను ఒక్కడిని మాత్రమే ఉన్నాను. నాకు స్వంతమైన వాడెవడూ లేడు. నేనూ ఒకడికి స్వంతముగాను, ఎవనికైతే నేను స్వంతమో అటువంటి వానిని కూడా నేను చూడలేదు. నాకు ఎవడైనా స్వంతమో యనిన అటువంటి వానిని నేను చూడలేదు. ఉన్నది నేను ఒకడినే.

వ్యాఖ్య

పరవస్తువగు "నేను" అను వస్తువు యొక్క నిజస్థితిని, శాసించి చెప్పి వస్తు లక్షణము వివరింపబడుచున్నది. నేనను నన్ను తప్పించి వేరేదియును లేదని నిర్ధారించబడుచున్నది. నేను ఎవరికి స్వంతముగాదు అనగా యజమాని నగు చున్నాను. అయితే యజమానియైన నాకేదైన స్వంత వస్తువున్నదా అంటే అదీ లేదు.

సరే, వేరెవరికైనా నేను స్వంతమగుదునా అని చూచిన, అట్లు ఎవరూ ఎక్కడా వున్నట్లు తెలియటములేదు. ఒకవేళ నేను ఎవరికి స్వంతము కానిచో, నాకు ఎవడైనా స్వంతముగా ఉన్నాడాయని చూసిన, అట్లునూ ఎవరూ వున్నట్లు తోచుటలేదు. ఎలాగ చూసిననూ నన్ను తప్పించి ఎవరూ లేరన్నది నిశ్చయము. నేనే ఉన్నాను.

నాకు తప్ప వేరే వస్తువునకు ఉనికి లేనందువల్ల, అభేదమై ఏకముగా గోచరించు పూర్ణ జ్ఞానమే నా నిజ స్వరూపము. అదియే ఆత్మ. ఆత్మ తనకు అన్యముగా ఏ వస్తువు లేక, ఏక స్వరూపముగా ప్రకాశించు స్వభావము కలది కాబట్టి "వానిని నేను చూడలేదు" అని చెప్పబడినది. ఉన్నది "నేను" అను సద్వస్తువు ఒకటే అని నిరూపించబడుచున్నది.

50వ పద్య తాత్పర్యము

నా యథార్థమైన నిజ స్వరూపమే, అంతటా నిండిన ఏక వస్తువగు పరబ్రహ్మ స్వరూపము. జ్ఞానమూర్తియగు గురు రూపమే, ప్రపంచ కారకుడగు ఈశ్వర స్వరూపము, అను ఈ దృఢమైన నిశ్చయమును పొందినవాడే, స్థిరముక్తి నొందిన పురుషుడగును. దీనికి విరుద్ధమై తగని మార్గములలో పోవువాడు బంధములకు లోనగునని నీవు తెలిసికొనుము.

వ్యాఖ్య

తన నిజస్వరూపమే పరబ్రహ్మ స్వరూపము. తనకు ఆ స్థితిని కలుగచేసిన గురునాధుని జ్ఞాన స్వరూపము, సృష్టికర్తయగు ఈశ్వర స్వరూపమేయని దృఢమైన నిశ్చయము కలిగినవాడే, ముక్త స్థితిని పొందిన పురుషుడని ఖచ్చితముగా చెప్పుచున్నారు.

గురు రూపముతో ఇక్కడకు వచ్చినది, అంతటా నిండిన పరవస్తువే యగుటచే గురు స్వరూపము ఆత్మకు వేరు గాదు. నీ మనసు పరిణతి పొందిన సమయమున, దైవము గురు రూపముతో నీ ముందు వచ్చి సత్యమును బోధించి, మనసును అంతర్ముఖము చేసి ఏకోన్ముఖమగునట్లు చేయుచున్నారు. ఈశ్వరుడు, గురువు ఆత్మ మూడు ఒక్కటే.

గురువు బయటనే గాక లోపలను కలరు. దేహాత్మభావము నశించువరకు, ఆయన బయట నుండి నిన్ను లోపలికి నెట్టి, లోపల నుంటూ లాగుకొనుచున్నాడు. నీవు లోపల అణగినపుడు ఆ శక్తిని గ్రహింపగలవని భగవానుని ఉపదేశము.

శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు
(శ్రీదేవరాజ ముదలియార్)

(గత సంచిక తరువాయి) అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

శ్రీరామకృష్ణ పరమహంస కథామృతాన్ని నేను నాల్గవసారో, ఐదవసారో చదువుతున్నాను. ఈ వేళ ఉదయము ఆ గ్రంథాన్ని చదువుతున్నప్పుడు కనిపించిన యీ విషయాన్ని పొందు పరుస్తున్నాను. అనుగ్రహ మహిమయెట్టిదో, అది మనలను ఎట్లు పునీతులను చేయునో మనకు తెలియపరుస్తుంది.

శ్రీరామకృష్ణులు: రాఖాల్ (స్వామీ బ్రహ్మానంద) బురద చేప వంటివాడు. ఆ చేప బురదలో వుంటుంది కానీ, ఆ బురద లేశమాత్రము కూడా దానికి అంటుకోదు.

గిరీష్: స్వామీ! ఇదంతా నాకర్థము కాదు. మీరు అందరినీ పవిత్రులను చేయగలరు. మీరు తలుచుకుంటే అందరినీ విరాగులుగా సజ్జనులుగా చేయగలరు. వాళ్ళు ప్రాపంచిక వ్యక్తులైనా సన్యాసులైనా! మలయమారుతము అన్ని వృక్షాలనూ గంధపు చెట్లుగా మార్చదా?

శ్రీరామకృష్ణులు: వాళ్ళలో అంతర్గతమైన శక్తి వుండాలి కదా. పత్తి చెట్ల వంటివి గంధపు చెట్లుగా మారవు.

గిరీష్: అది నా కనవసరం.

శ్రీరామకృష్ణులు: కానీ అది చట్టం.

గిరీష్: కానీ మీరు యే చట్ట పరిధిలోకీ రారు.

శ్రీ రామకృష్ణులు: అవును. అది సత్యమే కావచ్చును.

భక్తి అనే నది పొంగి ప్రవహిస్తున్నప్పుడు దగ్గరున్న ప్రాంతాలన్నీ మునిగి పోతాయి. భగవంతుని పై ప్రేమ పెంచుకున్న వ్యక్తికి మరేమీ అవసరముండదు.

అనుగ్రహానికి సంబంధించినదే మరో విషయంపై నేను శ్రీ భగవాన్‌తో చర్చించే వాడిని. నేనొక తమిళ గీతంలో ఆ గీతకారుడు తాను మర్కటకిశోరాన్ని కాననీ, నిస్సహాయురాలైన మార్జాల కిశోరాన్ననీ, తనను తల్లి పిల్లి మెడపట్టుకుని భద్రంగా తీసుకు పోయినట్లుగా భగవంతుడు తనను రక్షించాలనీ వేడుకొనడం చదివాను. ఆ పాటను శ్రీ భగవాన్‌కు చూపి, నా విషయం కూడా అట్లాంటిదేననీ, శ్రీ భగవాన్ నాయందు జాలిపడి, నా మెడపట్టుకుని నేను యెక్కడా పడిపోయి దెబ్బలు తినకుండా కాపాడాలనీ ప్రార్థించాను. శ్రీ భగవాన్ తమ సహజ ధోరణిలో సమాధాన మిచ్చారు. ఎవరెంత ఆర్తితో ప్రార్థించిననూ, వారి పరిస్థితి ఎంత దయనీయమైననూ శ్రీ భగవాన్ సమాధానము నాకిచ్చిన సమాధానముగానే వుండును గానీ మారదు- "అది అసాధ్యము. నీవు పడాల్సిన శ్రమ నీవు పడాలి. అప్పుడే గురుకృప లభిస్తుంది" అనేదే శ్రీ భగవాన్ సమాధానము.

మర్కట న్యాయమూ, మార్జాల న్యాయమూ మన శాస్త్రాలలో విస్తృతంగా విశదీకరింపబడినవి. ఈ విషయమే శ్రీ భగవాన్‌తో ప్రస్తావించి, రెండు మార్గాలూ శాస్త్ర సమ్మతమేననీ, అందువలన మా వ్యక్తిగత సామర్థ్యముల ననుసరించి మమ్ములను అనుగ్రహింప వలెనని యెంత అర్థించినా లాభం లేకపోయింది. ఎంత చెప్పినా,

శ్రీ భగవాన్ సమాధానం ఒక్కటే - యింతకు ముందు చెప్పిన విధానంగానే వుండేది.

పదేళ్ళ పాప కిట్టీ ఆస్‌బోర్న్ తన చదువు కోసం వేరే వూరు వెడుతూ, శ్రీ భగవాన్ తనను గుర్తుపెట్టుకోవాలని తండ్రి ద్వారా అడిగించింది. ఆ పాపకు కూడా, శ్రీ భగవాన్ ఎంతో ప్రేమ పూరిత మయిన చిరునవ్వుతో చూస్తూనే, "కిట్టి భగవాన్‌ను గుర్తుపెట్టు కుంటే, భగవాన్ కిట్టీని గుర్తు పెట్టుకుంటారు" అన్నారు.

శ్రీ భగవాన్ యొక్క యీ ధోరణి మట్టుకు యెప్పుడూ మారదు. శ్రీ రామకృష్ణ పరమహంస ఒకసారి అన్నారు. "అమ్మ నన్ను తీసుకు వెళ్ళిపోతున్నది. నేను అమాయకత్వంతో, అడిగిన వాళ్ళందరకూ ఆధ్యాత్మిక సంపదను పంచి పెట్టేస్తున్నాను," అన్నారు. కానీ శ్రీ భగవాన్ అలా కాదు. ఇతరుల అభిప్రాయాలు ఎలా ఉన్నా సరే, నేను మాత్రము శ్రీ భగవాన్ నిజస్వరూపాన్ని చిత్రించ ప్రయత్నిస్తాను. భక్తులు యింకా అర్హత సంపాదించ వలసి వచ్చినప్పుడు, కేవలం వారిపై కరుణతో గానీ, సానుభూతితో గానీ శ్రీ భగవాన్ ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు ప్రసాదించేవారు కాదు. భక్తుల నైజముల ప్రకారము శ్రీ భగవాన్ బోధన వుండేది. ఎవరికి ఏది మంచిదో శ్రీ భగవాన్‌కు క్షుణ్ణంగా తెలుసును. అందువల్ల వారి పట్ల నాకు ఆరాధనాభావము యింకా యినుమడించేది. ఒక్కోసారి నేను శ్రీ భగవాన్‌తో అనే వాడిని. "శ్రీ భగవాన్ యింత ఉన్నతస్థానములో వుండకుండా, కొద్ది స్థాయిలో వుండి, సిద్ధులులాంటివి ప్రసాదించితే, నా బోటి వాండ్లకు లాభించును". నేను ఈ మాట అనేవాడినే కానీ, నా వుద్దేశము నిజముగా అది కాదు.

గురుకృప వలన లాభము పొందదలిచిన శిష్యుడు

చేయవలసిన కృషికి సంబంధించిన శ్రీ భగవాన్ బోధ గురించి యింకొక ఉదాహరణ ప్రస్తావిస్తాను. కొద్ది కాలము క్రితము స్వర్గస్థులైన శ్రీ రాఘవ అయ్యంగార్ తిరువాన్కూర్‌లో అనుకుంటాను ఆస్థాన తమిళ కవి. వారి గురించి శ్రీ భగవానే నాకు తెలియపరిచారు. వారి రచనలు కొన్నింటిని నేను ఆశ్రమ స్తోత్ర గ్రంథములో చూసి నా నోటు పుస్తకములో రాసుకున్నాను. వాటిలో ఒక రచన యొక్క అర్థము యీ విధముగా వుంటుంది.

తల్లి స్తన్యము నిండా పాలున్ననూ, దగ్గరనే వున్న శిశువుకు ఆ సంగతి తెలియక పోవడమే కాక ఆ బిడ్డకు పాలుతాగు శక్తి వుండదు. అందువలన బిడ్డకు కావలసిన పోషణ లోపించి అది శుష్కించి పోవును. పాలకోసమ రోదించును. అందువలన బిడ్డకు స్తన్యము నిచ్చి అలక తీర్చు బాధ్యత తల్లిదే! అదే విధంగా, ఓ దేవా! మీ అనుగ్రహాన్ని నా మీద కురిపించే బాధ్యత మీదే. నా అంతట నేను ఆ అనుగ్రహాన్ని సంపాదించుకునే సమర్థత నాకు లేదు. మీరు అలా చేయకపోతే మీరే నిందపడాల్సి వస్తుంది.

ఒకసారి శ్రీ భగవాన్‌తో ఈ విషయమే ప్రస్తావిస్తూ ఈ కవితను వారికి చూపించాను. నాలాంటి వాళ్ళు, శ్రీ భగవాన్ అనుగ్రహం సంపాదించగల సమర్థులు కాదనీ, వారే తమ అనుగ్రహాన్ని నాపై కురిపించాలనీ ప్రాధేయపడ్డాను. నా వాదనను బలపరచడానికి రాఘవ అయ్యంగారి కవిత చూపి, నన్ను నేను సమర్థించుకొన ప్రయత్నించాను.

ఒక కవిగా, ఒక పండితునిగా రాఘవ అయ్యంగారి పట్ల శ్రీ భగవాన్‌కు గౌరవమున్ననూ, ఈ విషయంలో వారితో శ్రీ భగవాన్ ఏకీభవించలేదు. ముక్తసరిగా, ''ఏదో రాశారు,'' అని వూరుకొన్నారు.

శ్రీ భగవాన్ మర్యాదకు అలా అన్నారు కానీ, యింకెవరైనా ఐతే, ''ఆయన ఏమి రాస్తున్నారో ఆయనకే తెలియదు'' అనేవారు. అయితే అర్హత లేనట్లు కనిపించే భక్తుల పట్ల కూడా శ్రీ భగవాన్ తమ కరుణను కురిపించిన సందర్భాలు లేకపోలేదు. వారి అపార కరుణకు నేనే ఒక ప్రత్యక్ష సాక్షిని.

తమ ప్రవర్తనను మార్చుకొనని భక్తులు కూడా కోరుకున్నంత అమోఘంగా కాకపోయినా, శ్రీ భగవాన్ కరుణ వారల మీద ప్రభావం చూపించేది. సుబ్రహ్మణ్య స్వామిని భక్తులు ప్రార్థించే విధంగా శ్రీ భగవాన్‌ను స్తుతిస్తూ నేనొక పాట పాడాను. నన్ను సంస్కరించి నన్ను కాపాడారు అని నేను పాడటం శ్రీ మణవాసి రామ స్వామి అయ్యర్ విన్నారు. ''మీకు యీ పాటంటే చాలా ఇష్ట మనుకుంటాను. ఎంతో ఉత్సాహంగా పాడుతున్నారు. కానీ శ్రీ భగవాన్ కరుణనూ, శ్రీ భగవాన్ విశిష్టతనూ యీ పాట సంపూర్ణంగా వర్ణిస్తుందని నేననుకోను. ఇతర మహాత్ములు మనల్ని సంస్కరించి ఉద్ధరిస్తారేమో కానీ, మన భగవాన్ మనల్ని మనం ఎలా వుంటే అలాగే కడతేరుస్తారు. మనం బాగుపడే దాకా శ్రీ భగవాన్ వేచియుండరు''.

వారు తమ అనుభవం దృష్ట్యా చెప్పిన యీ మాట సత్యమని ఒప్పుకోక తప్పదు. నా విషయంలో మట్టుకు నేను ఖచ్చితంగా చెప్పగలను. నేను బాగుపడక ముందే శ్రీ భగవాన్ నన్ను ఆదుకున్నారు. మహాత్ములందరూ వర్ణించిన విధంగా, భగవంతని ప్రేమ తల్లి ప్రేమవంటిది. ఆ ప్రేమ తప్పులెన్నదు. ఎన్ని తప్పులున్నా తల్లి ప్రేమిస్తూనే వుంటుంది.

పుత్రుని దోషాలెన్నివున్నా, తల్లికి ఆ దోషాలన్నీ తెలిసినా కూడా,

ఎంతో ఓపికగా వాటినన్నింటినీ సహిస్తుంది. కుమారుని పట్ల ఎటువంటి కోపమూ ప్రదర్శించదు. అలాగే, భగవాన్, నా తప్పులెన్ని వున్నా వాటిని సహించి మీరు నన్ను ఆదుకోవటము మీ బాధ్యత

- శ్రీ రామలింగస్వామి

అన్నిటికన్నా ఉత్తమమైన మంత్రోపదేశము గురించి శ్రీ భగవాన్ చేసిన బోధన గురించి చాలామందికి తెలుసుకోవాలని వుంటుంది. 'కైవల్యము' వంటి మన ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలలో మూడు రకాల దీక్షల గురించి చెప్పబడినవి. గురువు తన కరుణను కేవలం తన సంకల్పముతో వర్షించగలరు- తాబేలు కేవలం తన గుడ్లను వాటి గురించి కేవలం తన ఆలోచనతో పొదిగినట్లు! రెండవ సామ్యము చేప తన గుడ్లను చూపుతో పొదిగినట్లు. అక్షర మణమాలలో శ్రీ భగవాన్ స్వయంగా "ఓ అరుణాచలా! నాకు నీ దృక్కులతో కానీ, సంకల్పముతో కానీ లేక నీ స్పర్శతో కానీ అర్హత ప్రసాదించి కాపాడుము" అని అన్నారు.

ఇదంతా ప్రస్తావిస్తూ నేను ఒకసారి శ్రీ భగవాన్‌తో ఇలా అన్నాను. "భగవాన్! మీరెప్పుడూ ఎవ్వరినీ స్పృశించరు. ఎందరో భక్తులు తమ పాదములకు శిరోవందనము చేయాలని తహతహ లాడెదరు కదా?"

"దీక్షకు మూడు మార్గాలున్న మాట వాస్తవమే. కానీ అన్నిటి కంటే సంకల్ప దీక్ష అత్యుత్తమమైనది," అని జవాబిచ్చారు శ్రీ భగవాన్.

(ఈ రచన శ్రీ రమణాశ్రమము ద్వారా ప్రచురింప బడిన 'మై రికలక్షన్స్ ఆఫ్ భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి' అనబడే గ్రంథము నుండి అనువదింపబడినది.)

శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు

శ్రీ సుందరం

మల్లాది ఫణిమాల

సుందరం (సాధు త్రివేది గిరి) గా ప్రసిద్ధికెక్కిన శ్రీ సుందరం ఆధ్యాత్మిక చింతన గల వ్యక్తి. వీరు 1933వ సంవత్సరంలో శ్రీ రమణాశ్రమం వంటింట్లో పనికి చేరారు. ఎన్నో సంవత్సరాలు శ్రీ రమణాశ్రమం వంటింట్లో అవిరామంగా పనిచేశారు.

శ్రీ సుందరం సుబ్రహ్మణ్యేశ్వర ఆరాధన చేసేవారు. 1932వ సంవత్సరంలో వీరు సుబ్రహ్మణ్యేశ్వర ఆలయ ప్రాంగణంలో విగ్రహం ముందు నిలిచి నమస్కరిస్తున్నప్పుడు ఈ మాటలు వినబడ్డాయి. ''ఎవరితోనూ మాట్లాడని దేవుడను నేను. తిరువణ్ణామలైకి వెళ్ళు! మాట్లాడే దేవుడు అక్కడి మహర్షి!''

సద్గురుని కృపాకటాక్షములు ఈ సుబ్రహ్మణ్యేశ్వరుని ద్వారా, ఈ విధంగా శ్రీ సుందరానికి లభించాయి. అప్పటివరకు వారు ఎన్నడూ మహర్షిని దర్శించలేదు. 1933వ సంవత్సరంలో అనుకోకుండా వారి భార్య మరణించారు. అటు పిమ్మట శ్రీ సుందరం ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేసి శ్రీరమణ దర్శనార్థం అరుణాచలానికి బయలుదేరారు. శ్రీ సుందరం గారి కుటుంబంతో చక్కటి సంబంధ బాంధవ్యాలు కలిగిన సర్వాధికారి వారిని వెంటనే శ్రీరమణాశ్రమంలో పని చేయుడానికి చేర్చుకున్నారు. శ్రీ రమణాశ్రమానికి రాక మునుపు ఎన్నో సంవత్సరాలుగా ఆస్తమా రోగము శ్రీ సుందరాన్ని పట్టి పీడిస్తున్నది. ఎన్నో మందులు

వాడినప్పటికీ వారికి ఏ మాత్రం ఉపశమనము కలగలేదు. ఈ ఆస్తమా వ్యాధిని గురించి వారు ఎన్నడూ శ్రీరమణులతో చెప్పుకోనూ లేదు. ఒక రోజు శ్రీ రమణులు స్వయంగా తయారు చేసిన పచ్చడిని ఒక చిన్న ముద్దగా చేసి శ్రీ సుందరం గారి చేతిలో పెట్టి, "ఇది నీకు మందు. దీనిని నోట్లో వేసుకుని మింగు". అని అన్నారు. శ్రీ సుందరం రమణులు చెప్పినట్లుగానే ఆ పచ్చడి ముద్దను మింగేశారు. ఆశ్చర్యమైన విషయం ఏమిటంటే ఆ తర్వాత ఆస్తమా ఎన్నడూ వారిని ఇబ్బంది పెట్టలేదు. వారికి పూర్తిగా నయమై పోయింది. "ఓం భవరోగ భిషగ్వరః"అనేటటువంటి మంత్రాన్ని అనుసరించి శ్రీరమణులు భవరోగాన్ని, భవసాగరంలో మనలను పట్టి పీడించే ఇతర రోగాలను కూడా నయం చేయగలరన్నది నిజమని శ్రీ సుందరం గారికి అర్థమైంది.

శ్రీరమణాశ్రమానికి వచ్చిన భక్తులందరూ చీకటి పడేసరికి ఎవరి ఇళ్ళకి వాళ్లు వెళ్లిపోయేవారు. ఇలా రాత్రుళ్ళు బయట వాళ్లంతా వెళ్లిపోయాక ఆశ్రమంలో ఉన్న భక్తులందరూ కుటుంబ సభ్యుల వలే శ్రీ రమణుల చుట్టూ చేరేవారు. అప్పుడు శ్రీ రమణులు అందరి యోగక్షేమాల గురించి ముచ్చటించేవారు. అంతేకాదు భక్తులందరినీ నవ్వించేవారు కూడా. మరునాటి పనిని గురించి కూడా చక్కగా విశదపరిచేవారు.

ఒకనాడు తెల్లవారుజామున శ్రీరమణులతో బాటు సుందరం గారు కూరలు తరుగుతుండగా వారు, "సుందరం! ఈ లాంతరు తీసుకెళ్ళి రాలిన మామిడి కాయలని ఏరి పట్టుకురా" అన్నారు. సుందరం సరేనన్నారే గాని కూరలను తరుగుతూనే ఉన్నారు. అప్పుడు శ్రీ భగవాన్, "నేను చెప్పిదానిని ముందు చెయ్యి. అన్నీ

“నా” నుంచే ఉదయిస్తాయి. మొదట ఆ పనిచేయి” అన్నారు. “నేనెవరిని” అను విచారణ చేయటానికి ఇది వారిచ్చిన ఆదేశం గానూ, ఉపదేశంగానూ భావించారు, శ్రీ సుందరం.

మరొక సందర్భం చూద్దాం. ఒకనాడు పరిచారకుడు మాధవన్ ఒక పుస్తకానికి అట్ట అంటిస్తుండగా ఒక భక్తుడు లైబ్రరీ నుండి వచ్చి తనకొక పుస్తకం కావాలన్నాడు. శ్రీ భగవాన్ మాధవన్ని వెళ్లి ఆ పుస్తకాన్ని పట్టుకురమని చెప్తూ, “నా పనిని నువ్వు చెయ్యి, నీ పనిని నేను చేస్తాను” అన్నారు. శ్రీ భగవాన్ ఆ పుస్తకానికి అట్ట అంటించటం ప్రారంభించారు. మాధవన్ లైబ్రరీకి వెళ్ళారు. ఇలా చిన్న చిన్న పనులు కూడా ఆనందానికి బాటలు అయ్యేటట్లుగా శ్రీరమణులు తీర్చిదిద్దేవారు. వారి చుట్టూ చేరిన భక్తులకు, పరిచారకులకు జీవితంలో చిన్న చిన్న విషయాల ద్వారా వేదాంతాన్ని ఆచరణపరంగాను, సిద్ధాంతపరంగాను కూడా బోధించి వారిని అంతర్ముఖత్వం వైపు మళ్ళించేవారు శ్రీరమణులు. ఆత్మ శోధనకి కావలసిన చక్కటి లక్షణాలను వారు ఎంతో నేర్పుతో ఓర్పుతో బోధించేవారు.

భక్తుల శ్రేయస్సు మరియు వారి బాగోగులు శ్రీ రమణులు ఎంతో శ్రద్ధగా చూసుకునేవారు. ఒకసారి మేజర్ చాడ్విక్ జ్వరంతో మంచం పట్టారు. చాడ్విక్ పట్ల వారికి గల ప్రేమానురాగాలను వ్యక్తపరుస్తూ శ్రీరమణులు, “చాడ్విక్ తన ఊరిని, తనవారిని విడిచి కొన్ని వేల మైళ్ళు ప్రయాణం చేసి మనలో ఒకడిగా ఉండాలని ఇక్కడకు వచ్చారు. అటువంటి భక్తుడి గురించి మనం ఎంతో శ్రద్ధ తీసుకోవాలి కదా!! ఆయన అవసరాలన్నీ చూసుకోవలసిన బాధ్యత మన మీద ఉంది” అని అన్నారు. తోటి భక్తులతో ఈ

విషయాన్ని పంచుకుంటూ శ్రీ సుందరం శ్రీ రమణులకు వారి వద్దకు చేరిన వారిపై అమితమైన అక్కర ఉండేదని చెప్పారు.

ఒకరోజు శ్రీ సుందరం భోజనశాలలో అన్నం వడ్డిస్తూ శ్రీరమణులకు మామూలు కన్నా ఎక్కువ వడ్డించడం జరిగింది. అది గమనించిన శ్రీరమణులు సుందరాన్ని ఉద్దేశించి, ''ఇలా తారతమ్యాలు చూపించడం చాలా తప్పు. నా పట్ల పక్షపాతం చూపటం సుందరంలో ఉన్న అహం వల్లనే జరిగింది'' అని అన్నారు. ఎవరైనా శ్రీరమణుల పట్ల మిగిలిన వారి కంటే ఎక్కువ ప్రేమను, శ్రద్ధను కనపరిచినప్పుడు శ్రీరమణులు వారిని సభాముఖంగా ఖండించేవారు. కానీ అలా ఖండించి వారిని సరిదిద్దుతున్నప్పుడు కూడా శ్రీ రమణుల మాటలలో ప్రేమ, వాత్సల్యము మాత్రమే కనిపించేవి.

ఒకానొక రోజు శ్రీ భగవాన్ సన్నిధిలో ధ్యానం చేసుకుంటున్నప్పుడు శ్రీ సుందరం గారి మనస్సు చలించడం ప్రారంభించింది. దానివల్ల వారికి ధ్యానం సరిగ్గా కొనసాగలేదు. ధ్యానాన్ని ఆపివేసి సుందరం కళ్ళు తెరిచారు. కళ్ళు తెరిచిన సుందరం గారిని చూసి శ్రీరమణులు, ''ఓహో! చలించడం మనసు యొక్క స్వభావం అనుకుని ధ్యానాన్ని నిలిపివేశామన్నమాట! సుందరం, ఇది ఎప్పుడు గుర్తుపెట్టుకో... మనం ఏది అలవాటు చేసుకుంటే అదే స్వభావంగా మారుతుంది. మనసుని నిరోధించడాన్ని విడవకుండా అలవాటు చేసుకుంటే అదే స్వభావమవుతుంది'' అని ఎంతో చక్కటి ఉపదేశాన్ని సుందరానికి శ్రీరమణులు అనుగ్రహించారు.

శ్రీ రమణాశ్రమ వంటశాలలో పనిచేయటానికి చేరిన

సుందరం గారికి ప్రతిరోజు శ్రీరమణులను, వారి పద్ధతులను చూసి ఎన్నెన్నో చక్కటి విషయాలు నేర్చుకునే అవకాశం కలిగింది. దక్షిణాదిన అగ్ర కులాల వాళ్ళు చద్ది అన్నం, క్రితం రోజు చేసిన పదార్థాలు బొత్తిగా తినేవారు కాదు. కానీ దేనినీ వృథా చేయకుండా ఉండడమే అన్నిటికంటే ముఖ్యమైన అంశమని శ్రీ రమణులు బోధ చేసేవారు. చద్ది అన్నం మరియు క్రితం రోజు వండినవి బిచ్చగాళ్ళకు ఇవ్వటాన్ని కూడా శ్రీ రమణులు అంగీకరించేవారు కాదు. మిగిలిన వాళ్లకు తినటానికి పెట్టే పదార్థాలే బిచ్చగాళ్లకు కూడా ఇవ్వాలని వారు అనేవారు. క్రితం రోజు ఆహారాన్ని కుక్కలకు కూడా ఇవ్వకూడదని వారి ఉద్దేశ్యం. శ్రీరమణులు తెల్లవారు జాముననే వంటింట్లోకి వచ్చి క్రితం రాత్రి భోజనం చేయగా మిగిలిన పదార్థాలన్నీ చూసి వాటికి ఏవేవో కలిపి అమితమైన రుచిగా తయారు చేసేవారు.

శ్రీరమణుల వైభావాన్ని గురించి వర్ణిస్తూ, సుందరం ఇలా అన్నారు. ‘‘శ్రీ రమణులు విప్లవకారులు కారు.... సంస్కర్తలు కారు... ఎవరి ఆచారాలను వారు తమ తమ ఇళ్ళలో నిరభ్యంతరంగా పాటించుకోవడానికి ఏ అభ్యంతరము చెప్పేవారు కారు. కానీ ఆశ్రమానికి సంబంధించినంత వరకు ఏ ఆచారము అనాలోచితంగా అనుసరించనక్కర్లేదు అని వారు అనేవారు. శ్రీ రమణాశ్రమంలో శ్రీ రమణులే మతం! వారే ఆచారం!! శ్రీ సుందరం గారు చెప్పిన ఈ మాటలు వారి గురు భక్తికి నిలువెత్తు నిదర్శనాలు. ఆధ్యాత్మిక ఆకాశంలో వెలుగై వెలసిన శ్రీ రమణులతో జీవితాన్ని గడిపిన శ్రీ సుందరం గారి భాగ్యము ఎంత వర్ణించినా తక్కువే మరి.

Becoming Fearless

Talk 70

Dr K Subrahmanian

When we see the people around us, what strikes us are the differences. There are so many varieties of human beings with respect to the physical, mental and spiritual traits. We have minds of our own, and bodies of our own - there is no uniformity in this. Some people are rich, some are poor, some are intelligent, some are not so intelligent - there is such a rich variety in this world. Each one of us is endowed with some talent, and each one has a job. In spite of the many differences, we notice that almost everybody, irrespective of his status, his talent or his worth, suffers from the problem of fear. No matter who we are, every one of us is afraid of something or the other. This fear that we experience is not something that happens every now and then; it is an everyday occurrence. In other words, what is common to all of us is *bhaya*.

There are many things that we are afraid of. We are afraid of death, we are afraid that we may not get a job, we are afraid that our children may not prosper in the way we want them to, we are afraid that we may die before our responsibilities are over, etc. When your wife or your children don’t return home at the scheduled time, fear overtakes you. You remain paralysed. You worry about what might have happened to them. When you think about it, such worries are a daily occurrence. In fact, what tires

us out at the end of each day is not the result of what happened during the course of the day, but our thoughts relating to what might have happened. The various possibilities that could have gone wrong frighten us.

We experience this type of fear not just every day, but several times during the course of a day. Fear of the husband, the wife, the boss, etc. are a common thing. When your child doesn’t return on time from school, you think of so many possibilities as to why he is running late. When someone tries to tell you that perhaps the auto or the school bus broke down, and therefore the delay, there is a slight reassurance. However, you also think that perhaps something more serious could have happened - perhaps, an accident. Other than the child, you are not able to think of anything else. You tell yourself that you must pray to God or make some arrangements. When the child turns up after an hour or so of waiting, you are very relieved; the tension that you experienced during the waiting period is something you don’t wish to ever experience again. But you know from experience that you experience this kind of tension several times every day.

When your boss sends for you, you are not quite sure what kind of meeting it will be. It may be just a short distance to his room, but as you walk, fear grips you; you think of all kinds of negative things, and you remain paralysed with fear. This is something that happens to all of us; everybody undergoes this. The only person in this

world who can give you the state of fearlessness is your *guru* or God.

abhayam sarva bhutebhyo

What is the basis of our fear? Why are we afraid? When we come to think of it, fear is the result of desire. When we have many desires, we feel threatened; we become afraid. We are afraid because we feel we may not get what we want. My desire is my children should return from school on time. When this desire is not fulfilled, I have this fear that something bad has happened to him. When my boss sends for me, there is uncertainty, and I am afraid that my existing smooth relationship with my boss may not continue. I am afraid that I may find him in an angry mood. So, what is basic to all of us is that, irrespective of our status, irrespective of our wealth, we all live in constant fear.

The root of all these fears, as we have seen, is desire. When we listen to good spiritual discourses, we feel there is no need to be afraid of anything, hereafter. That is when we are happy. When we listen to a spiritual discourse, and when the mind is happy, we ask ourselves, “What is there to be afraid of? Hereafter, I will not be afraid of anything.” We all say this, but this is only at the intellectual level, because when we are confronted by an ordinary problem, we become worried, and we realise that our earlier decision to not be afraid of anything or anyone does not really help us. The mind is extraordinarily subtle; as it works non-stop,

it becomes difficult to understand how it works. Therefore, when the mind tells us that we should not be afraid, it is telling us something in a subtle way. It is not showing us a way to overcome our fears.

Telling ourselves we will not be afraid of anybody, hereafter, doesn't really work. We find that after sometime, our fears return. We don't ask ourselves, "What happened to my earlier decision of not being afraid?" The problem is, when we tell ourselves that we won't be afraid of anything anymore, we don't realise that we are making a wish. We are hoping that we won't be afraid anymore. We make this resolve without realising that the statement itself is a desire. Hence, the fear will not vanish because, as we know, all fears are based on desire. Therefore, for fear of every kind to disappear, we need to put an end to all desires.

What is anger? It is temporary madness, when we have no control over ourselves. People give us a variety of solutions to control our anger. People, who are experienced, tell us to count to ten if we are angry. Now, this appears to be a very easy method to overcome anger. But the problem is, when we start counting, we are no longer angry. If we had been truly angry, we would not be counting. When we are angry and have no control over ourselves, we seldom think of counting to ten. The moment we are conscious that we are angry, and we feel the anger rising inside of us, we cease to be angry. We have control

over ourselves, and therefore, we are no longer angry. Then, we tell ourselves - and we all do this - that it is awful to be angry. When we analyse anger, we understand that facing the source of one's anger is a good thing.

Bhagavan has repeatedly said that all forms of fear are based on desire. We tell ourselves that we will put an end to all our desires. By not seeking anything, we will learn to be happy with ourselves. But the problem is that the mind is very subtle; we cannot eliminate the mind in this fashion. What the mind wants to do is to cling to desires; it tricks us into believing that we don't want to have any desires. However, this desire not to desire anything is, in fact, another desire we have created. There is no way we can use logic to make the mind or desire disappear. That's why Bhagavan said that we should not think of giving up desires, because there are so many of them. There is no way the mind can give up on desires of its own accord. We may have a noble desire — but it is a desire, nevertheless. Bhagavan said the only way to control our desires is by asking, "Who is it that desires? Who is it that is angry?" When we answer, "I", then we have to ask ourselves, "Who is this 'I'?" Bhagavan said that this is the only way; all others give us only temporary satisfaction.

The mind is not a good judge of our spiritual progress because the mind judges in terms what is known. It cannot judge things which are beyond the realm of the known, and it cannot evaluate the stage which is beyond the mind.

Therefore, our assessment of our spiritual progress is not a real assessment because we are trying to assess the unknown in terms of the known. We will be able to gauge our spiritual progress only when the mind disappears into the unknown. I say this because no one can really understand the extraordinary subtlety of the mind. As Bhagavan once said, "It doesn't want to disappear. It will try to do everything to hold on to us, and the only way in which it can merge into itself is to remain quiet. All other methods are good up to a point." Once the desires disappear, we will then be in a state of fearlessness, the *abhaya* which everybody needs. Once we have no desire of any kind, whatsoever, then we will be in a state of bliss - a state where there is no mind, no ego, no sense of duality, which is *sat chit ananda*. That is a state where there is no me and mine, that is a state where there is no fear, and no desire of any kind, whatsoever.

* * * *

True, strong, fresh forever stands the Self. From it in truth springs the phantom body and phantom World. When this delusion is destroyed and not a speck remains, the Sun of Self shines bright and real in the vast Heart-expance. Darkness dies, afflictions end, and bliss swells up. Lo, very easy is self-knowledge, Lo, very easy indeed.

(Verse 1, Anma Viddai, Sri Bhagavan)

Ashtavakra Gita 9
Joy of Self-Realisation

V Krithivasan

एकं सर्वगतं व्योम बहिरन्तर्यथा घटे ।
नित्यं निरन्तरं ब्रह्म सर्व भूत गणे यथा ।।

Ekam sarvagatam vyoma bahirantaryatha ghate
Nityam nirantaram brahma sarva bhoota gaNe tatha

(Ch1V20)

Word meaning

ekam: one, the same; *sarvagatam*: all-pervading; *vyoma*: space; *bahirantar*: outside and inside; *yatha*: as; *ghate*: in a jar; *nityam*: eternal; *nirantaram*: all through, without a break; *brahma*: Brahman; *sarvabhootagaNe*: in all things; *tatha*: in the same way (exists)

Verse Meaning:

Just as the same all- pervading space is inside and outside the jar, so the eternal, all-pervasive Brahman exists inside and outside all objects.

Here, Consciousness is compared to space, and consciousness in the body-mind-sense-complex is compared to the space inside a pot. The space is all pervading. It is one and never gets divided. But when there is a pot in it, the all - pervading space *appears* to be confined to the pot as pot-space. The fact is that the pot is itself in space and is occupying space. There is space inside the pot, in the material constituting the pot and

outside the pot. Regardless of the presence of the pot, space is present everywhere without any division. Even so, the pot makes the space appear to be divided and makes the space inside the pot appear as limited to its own dimension. Similarly, the ignorance that leads us to consider *Self* or *Brahman* to be the body-mind-sense-complex, makes Consciousness appear to be confined in the body. There is Consciousness everywhere and it is One, and there is no division in It. Contemplating on this truth, leads to Liberation.

Chapter 2 in Ashtavakra Gita begins. King Janaka utters the following verses:

अहो निरञ्जनः शान्तो बोधोऽहं प्रकृतेः परः ।
एतावन्तमहं कालं मोहेनैव विडम्बितः ।।

Janaka uvaacha

Aho niranjanah shanto bodhoham prakruteh parah
Etavanthamaham kalam mohenaiva vidambitah

(Ch 2 V1)

Word Meaning:

Janaka uvaacha: King Janaka said (the following)

aho: alas; *niranjanah*: spotless, pure; *shanto:* peaceful, calm; *bodho*: Consciousness; a*ham*: I; *prakruteh*: of Nature; *parah*: beyond; *etavantham*: all this; *kalam*: time; *mohenaiva*: by illusion alone; *vidambitah*: duped.

Verse Meaning :

King Janaka **:** *I am spotless, calm and Pure Consciousness, beyond Nature. Alas! All this time I have*

been under the spell of illusion and have been duped by it.

King Janaka, on listening to Ashtavakra has a flash of insight and experiences the supreme state. He realizes his true nature as non-dual, unbounded, pure Consciousness. The joy of this state is revealed by him in this chapter.

Even though there are varieties of images projected on a cinema screen, the screen is not affected by these images. There may be a raging fire or torrential rain in the cinema show, but the screen remains untainted by these projections. Janaka realises that his real nature as Consciousness is beyond the miseries as projected by *samsara*. His true nature is the ever tranquil, pure, eternal *bodhasvaroopam.* By not grasping this truth, many lives have been lived and wasted. Alas, this is the greatest tragedy, Janaka feels.

The cause of this is *moha*, the confusion caused in the *buddhi* (intellect).When the unreal is taken to be real, clarity is lost and *moha* results. When a magician performs his magic show, the audience is mesmerised and takes the show to be real; this is *moha.* Taking insignificant things in life to be most valuable and getting addicted to them and feeling there can be no life without them is *moha.*

Acquiring the clarity that there is something beyond this mundane life alone can destroy *moha.* In Janaka's mind, the veil of *moha* got torn, clear knowledge, that his real nature is Consciousness dawned through the words of Ashtavakra and he became blissful.

* * * *

Bhagavan's Grace and Name

Swami Ramdas

Sri Ramana Maharshi was, in all respects, a remarkable saint. After realising the Eternal, he lived in the Eternal. His advent was a veritable blessing on this earth. By his contact, thousands were saved from the clutches of doubts and sorrow. He lived what he preached and preached what he lived. He exerted a wonderful influence and created in the hearts of ignorant men and women a consciousness of their inherent divinity. He awakened the sleeping soul to the awareness of its immortal and all-blissful nature. By his very presence, he rid the hearts of people of their base and unbridled passions. The faithful derived the greatest benefit by communion with him.

Ramdas thinks it will not be inappropriate to recall here his own experience, thirty years ago at Tiruvannamalai and to describe how, by having *darshan* of Sri Ramana Maharshi, he was prepared for the universal vision he had a few days afterwards, on the sacred Arunachala Hill. It came about in this way.

Soon after Ramdas had the *sagundarshan* of God in the form of Sri Krishna, he left Mangalore, as prompted by the Lord, and went about wandering from place to place. In the course of these wanderings, God in His own mysterious way, took Ramdas to Tiruvannamalai. Ramdas' condition in those days was like that of a child, waiting always for the mother's guidance. He had absolutely no

sankalpas or plans of any sort. So, when a Tamilian *sadhu* asked Ramdas to accompany him to Tiruvannamalai, Ramdas readily obeyed, and simply followed the *sadhu*. The latter took him to Sri Ramana Maharshi. The very sight of the Maharshi left an indelible impression on Ramdas. Ramana Maharshi stands for *Nirguna Brahman* and universal vision. So, he poured into Ramdas the necessary power and grace to obtain this vision.

After obtaining Maharshi's *darshan*, Ramdas went up the Arunachala Hill and remained there in a cave. During his stay in the cave, Ramdas was chanting Ram *mantra* day and night. He had absolutely no sleep, and for food, he used to take only a small quantity of boiled rice, which he himself prepared out of the alms he got. After twenty days' stay in the cave in the above manner, one morning Ramdas' eyes were filled with a strange dazzling light, and he realised the presence of the Divine everywhere. This new vision of the Universal gave him such waves of ecstatic bliss that he started running about here and there on the hill, embracing the trees and rocks, shouting in joy, "This is my Ram, this is my Ram". He could not resist the rising ecstasy.This was his first experience of the universal vision.

Saints are beacons. They show the path to mankind. The influence of saints and sages like Sri Ramana Maharshi cannot be lost on the world. India is a chosen country, a land of religion. She is already roused and alert. She is fast shaking off her lethargy. By the blessing and power of our

innumerable saints and *rishis*, India shall rise as a spiritual luminary to dispel the dark forces of chaos and destruction and restore a reign of concord, unity and peace among the nations of the earth. In carrying out this mission, India's weapon shall be universal love. Her ideals are based on the universal vision. Hence, her motto should be universal service. Her watchword should be the name of the universal God.

The Divine Name is pregnant with a power to transform the world. It can create light where there is darkness, love where there is hate, order where there is chaos, and happiness where there is misery. The name can change the entire atmosphere of the world from one of bitterness. For, the name is God Himself. To bring nearer the day of human liberation from the sway of hatred and misery, the way is the assertion of the supremacy of God over all things and keeping the mind in tune with the Universal by chanting of the Divine Name. May the nectar of the Divine Name flow in ceaseless streams through the hearts of all devotees and usher in an age of harmony, brotherhood and peace in the world! (*Mountain Path*, Jayanthi issue 1995)

* * * *

Grant me wisdom, I beseech Thee, so that I may not pine in ignorance for love of Thee, O Arunachala.

(Sri Arunachala Akshara Mana Malai)

Dispassion Through Discrimination

Gentala Ramana Rao.

Dispassion is the main doorway to attain divine vision. It is a misconception that dispassion means to give up everything. The reason for this is lack of proper understanding about dispassion. The mind has the quality to grasp issues, and the body has the quality to accept them. This acceptance of the mind and body are like writings on water. They simply vanish. When current flows through the filament of a bulb, it glows. The light does not attach itself either to the current or the filament. Similarly, no experience remains attached either to the mind or the body. The experience only remains as a memory. These memories are major obstacles to detachment and Self–knowledge. The food and water we drink or the ablutions done today do not remain. They are required to be done regularly. Does the joy and contentment of the mind remain permanent? These are all like a 'leaking pot'. Though many desires get fulfilled, the pleasure or pain that are associated with them are momentary and do not continue forever. Just as wetness remains in a leaking pot, memories also remain. This is a trait of life. These memories again create desires, likes and dislikes, which rise up as Ego. Therefore, one must live according to one's needs and not by one's likes.We accept many issues not out of necessity, but out of liking for them. When a desire

gets fulfilled out of fondness for it, it changes into a memory and strengthens the desire further.

The issues that pass on to the mind and the body remain as memories, and not as experiences – this wisdom grants dispassion. When something is accepted with such discernment, it doesn't turn into a memory. The difference between a *jnani* and an ordinary individual lies in the aspect of memories, but not in the experience of the mind and the body. To a *jnani,* nothing is stored as memory; so, experiences do not trouble him. Nothing that is experienced in this birth (*janma*) through the mind and the body is carried on to the next *janma*. The first step to dispassion is the realization that nothing is permanent to anyone. We think that only the Self remains untouched. However, the mind and the body are not different from the Self. So, the mind and the body also possess the quality to remain untouched, like the Self. Like the 'wetness' of a pot, the memories obstruct us from realizing this truth. Wisdom is to realize that nothing affects the mind and the body except the impressions of memories. Just as tides occur in a sea by the pull of the sun and the moon, our actions occur as a result of the actions of our previous births (*prarabdha*) by the will of God. We are under an illusion that everything is achieved through our present efforts; this is because of our ignorance. Our tendencies are further enhanced by focusing on our joys and pleasures

and taking them as our aim in life. This attitude of ours turns attraction towards an entity into fondness and manifests as Ego. Therefore, our life should be lived as per our needs, and not by likes. So, when likes are not necessary to satisfy needs, why nurture them at all? This discrimination grants dispassion and peace.

Devotion needs Discretion

Sadhana fructifies when there is discretion in devotion. The primary need of a seeker is the quest for truth. We are all blessed with a *sadguru* alloyed in this truth by divine grace. The Self manifests as a *sadguru* with a mind and a body to uplift us. The supremacy attained by a *sadguru* may not be received by us straight away. However, proximity to Him eases the *sadhana*. A seeker should be worthy and humble to receive a *guru's* grace. A *guru* can make us aware of the experience of His entire lifetime through a single word to us. Self-realization becomes easy in this manner. However, Bhagavan declares that a seeker's effort is utmost important in this aspect. Ignorance prevents us from recognizing a *sadguru*. Some individuals have behaved ignorantly even before great souls like Bhagavan. Bhagavan, an embodiment of pure consciousness, perceives all as great beings. The purpose of is His incarnation is to make us reach that state. The qualities of attraction, likes and Ego occur to the mind. The path of enquiry of Bhagavan is to progress by

overcoming these qualities. The happiness in life should always be acknowledged. It must not be presumed that the happiness will remain as a permanent entity with us. Just as a sweet feeling lingers after eating pudding, by chanting a name of God, divine qualities become inherent. The difference between an atheist and a theist is that one owns 'doership' for his joys and sorrows and gets perturbed. The other accepts them as God's grace.

The Mind without anomalies is the Self

When dirt is removed from a vessel, its shine becomes visible. Similarly, when the anomalies of the mind are removed from it, it remains as the natural Self. Bhagavan has incarnated to simplify this fact further to us. There is no difference between the unseen consciousness, the seen Shiva Linga and Bhagavan Ramana in Arunachala. Though Bhagavan is visible in a physical form as body, He is present universally. Therefore, Bhagavan had asked, "Where is the space for me to go?" Bhagavan's teaching is to search for God within. We cannot derive answers by merely asking, "Who Am I?" When the known mind is observed, and the anomalies are overcome,the real 'I' is realized.

To understand the mind completely is to know oneself. Each mind has its own trait. The mind can be overcome by knowing its desires, conflicts and weaknesses. The mind must be keenly observed to remain equidistant from joys

and sorrows. We should habituate ourselves to divine love. Both, Bhagavan and the *Bhagavad Gita* declare to realize the egoistic 'I'. The intrinsic meaning of the *sadhana* exemplified by Bhagavan is to erase the different attributes of the mind. Bhagavan lived like Buddha, without any reservations with one and all, including wild creatures also. When the self-realized state of Bhagavan is thought of, the mind attains abundant peace and magnificence of the Self. Bhagavan's words "Think of Arunachala to attain liberation" are divine orders from the Arunachaleswara Himself. *Aham Brahmasmi* is to be uttered by self-realized souls. A seeker must cultivate the habit to view the *Brahman* in others, till that state is attained.

(*Sree Ramaneeyam*, Chapter 2, translation, K Saujanya).

* * * * *

Grace Alone is of Prime Importance

The ego is only a trivial entity; besides, it is unreal (*asat*) and powerless (*asakta*). It is a mere adjunct which rises and subsides. Therefore, what foolishness it is to think, "The spiritual practice (*sadhana*) done by the strength of this ego will by itself bestow the goal of life; the supreme power of divine Grace is not of any consequence (and is not necessary in order for one to attain the goal)"!

Note: Not believing Grace, but thinking one's own individual effort alone to be of very great consequence, is mere foolishness.

(*The Essence of Spiritual Practice*, Sadhu Om)

Ramana Yoga Sutras

Sri Krishna Bhikshu

Sri Ramana Maharshi gave this "Ten Sutras" at the request of some devotees to benefit their sadhana. Sri Krishna Bhikshu (Voruganti Venkata Krishnaiah) was one of the early and ardent devotees of Bhagavan. He not only made a deep study of most the scriptures, he also practised them. He lived in the Ashram with Bhagavan for many years and wrote Ramana Leela, the life of Bhagavan in Telugu.

Following discourses on the Ramana Yoga Sutras by Sri Krishna Bhikshu at the Ramana Satsang, Hyderabad, some of the members desired to have these Sutras published in Telugu. It was done in 1973. This led to a desire to get the full text in English with a commentary, which was published in 1980.

Introductory

1. The *sutra* is a form of Aryan scientific literature. It is a statement of the essential point of a doctrine, in the fewest possible number of words, enunciated in a clear, unambiguous and comprehensive way, touching all the aspects of the point in question. In studying a *sutra*, therefore, not even a letter can be omitted.

In ancient times, a disciple would go to the Master and request him to teach him the *Vedanta*. The disciple was required to possess an initial basic ethical training, and it was also required that he should have turned away from

all the affairs of the world. As written in the *Brahmanical* texts, he should have had the four requirements of mind, and the six ethical qualities (in Sanskrit, they are called *sadhana chatushtaya* and *samadhi shatkasampatti*).

The Ramana doctrine requires no so such initial equipment. It is intended for all, man or woman, of whatever race or clime. Anybody following the Ramana path will, in the course of his *sadhana*, acquire all this equipment automatically.We have said, the *sutra* being so short, not a letter can be omitted in its interpretation. Why? The *guru*, after elucidating a philosophical point, would cast the entire teaching in the form of a *sutra* so that the disciple could remember it easily, and by the law of association, the entire doctrine.

2. *Yoga* literally means union, that is, of the *sadhaka* and the thing he strives for. The exact English equivalent is "religion". In common parlance, *yoga* signifies the doctrine of *HathaYoga*, or control of the breath by using force of several kinds, adopting various *asanas*, etc. But here the word is used in a general sense, as a method of *sadhana* only.

In ancient times, the various ways of enlightenment were termed *vidyas*. In the *Vedas*, only the term *vidya* is used. From the time of the *Gita*, the term *yoga* has come into vogue. *Vidya* emphasizes the aspect of knowing the Ultimate. The word *yoga* signifies the union of the soul with the Divine. In the Ramana doctrine, the real emphasis

is on Knowledge and inherence in It, but the commonly known term *yoga* has been employed throughout this text. So that *Ramana Yoga* means the doctrine of Ramana, or the way to attain the Ultimate.

3. Is it really for all? In a way, yes. It is especially for those who are wallowing in the miseries of *samsara*; for those who wish to get away from that bondage. Also for those who have had enough of the world, even of the riches and the sweet fruits of *samsara* (the term used in Sanskrit for this point or view is "*alambuddhi*", or "enough idea"). The Ramana doctrine is also for those who want to know the Truth.

The Text

Sutra I

"Atmanishtho Bhava"

Inhere in the Self

1. *Atman* denotes the body, the *prana*, the mind, the *buddhi*, the individual and the Ultimate. But here *Atman* is only used to indicate the Ultimate. Normally, the Self is the word used to indicate the Ultimate and the self (lower case) is used to indicate the individual entity. Already, we are firm in the notion of our individuality, and it requires no teaching from the Master. The Master emphasizes that the aim should be inherence in the Ultimate.
2. By implication, the Master insists that the *sadhaka* should turn his face away from all the affairs and ideas

of the world. He must be literally dead to it, so that he may be reborn in the Divine realm. The Master teaches that we should strictly abandon all activities, contacts and social functions of the world, whether good or bad, whether for individual or for social benefit. The aspirant should be a *nissanga* (non-attached). He should not allow himself to be carried away by such propaganda suggesting that "living in society means participation in it for the good of society", or for that matter, for any portion of society or even for individuals. He should be non-attached, even to his individual matters, including attainment of mystic powers or better worlds, called heaven in the Christian and Mohammedan religions, *svarga* in the Hindu and Buddistic religions and the several *lokas* of Indra, Agni, Varuna, etc. (Indra, Agni and Varuna are the *devas* or deities mentioned in the *Vedas*. They have their own worlds or *lokas*). In the Ramana doctrine, there is no God or gods, angels or archangels, powers and hosts to rely upon for attaining this state of 'Self ' inherence.

3. *Nishtha* comprises two ideas. *shtha* indicates "being in"; *nish* means "firmly, never to come out". The use of *nish* indicates that in the Ramana doctrine, once one attains the highest state, there should be no coming back, or down. In the *Yoga Sastra*, the *sadhaka* comes down to earth again even from the states of highest *samadhi*. When the power of his concentration slackens, he reverts to his normal state of consciousness, that is, *jagrat*.

Ramana distinguishes this state as the state of practice, and not a state of attainment of the goal, which he calls the *sahaja* state, that is, the native state, the original state. According to him, it is only when he forgets his pristine state that the notions of himself, the world, and the Lord of the world occur.

4. This aphorism defines the goal; it must be noted that in Ramana's opinion all other activities, even the divination of the world, are futile without which knowledge one can never understand his relation to the world and to the lord, nor the lesser aim of perfecting the world, which will not and cannot be successfully done.

(to be continued)

(*Ramana Yoga Sutras*, Krishna Bhikshu, Sri Ramanashram Electronic Copy Publication)

Life Subscription (15 years): Rs.1000/- Annual Subscription: Rs.100/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques.

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, Flat No.F-5, Earthwoods, Adjacent Canondale Villas, Kokapet, Ranga Reddy Dist., Hyderabad-500075, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram. Printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org